Anul al 68-lea

4 PAGINI 4 LEI

P Nr. 209 Vineri 7 Septembrie 1951

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Ad-ţiei Poştelor şi Telecomunicaţiilor No. 20.064/939

ABONAMENTE CAPITALA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei
Str. Const. Mille 14
Tel. 5.28.90.

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10.

ABONAMENTE PROVINCIA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei din capitalele raioanelor

Apare sub conducerea unui comitet

Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

SPRE O AGRICULTURĂ ŞTIINŢIFICĂ

Ţărănimea noastră n'are amintiri frumoase din timpul regimului trecut.

Declaraţia deputatului sătean Ilie dela 1848 îi demasca astfel pe boeri: „Dumneavoastră umblaţi să ne puneţi jugul în cap şi să ne mai puneţi şi fiare la picioare, pentru a fi mai rău decât până acum".

Iar în 1857 un alt deputat sătean, moş Ion Roată, ar fi răspuns astfel — după povestirea lui Creangă — la o pildă dată lor de nişte boeri unionişti: „Am înţeles aşa: că până acum noi, ţăranii, am dus fiecare câte o piatră mai mică sau mai mare pe umere; însă acum sântem chemaţi a purta tot noi, opinca, o stâncă pe umerele noastre".

Reforma agrară din 1864, făcută de boeri şi aplicată cu rea credinţă pe teren de slujitorii lor, n'a uşurat decât aparent situaţia plugarilor.

Rezultatul a fost că 17 la sută din familiile ţărăneşti locuiau în bordee săpate în pământ, peste 60 la sută în cocioabe de lut, şi numai restul în case mai răsărite.

Aceşti ţărani care nu câştigau anual în mediu, de familie, decât 120 lei (la cursul de atunci) asigurau moşierului un venit de 24.700 lei pe an.

Sfârşitul a fost că ţărănimea, ne mai putând îndura exploatarea moşierilor şi a arendaşilor, — lipsită de pământ, de vite şi de inventar agricol, — a încercat să-şi scuture prin luptă jugul asupririi.

In 1888 s'au răsculat ţăranii din Ilfov, Ialomiţa şi din Prahova, iar în 1889 cei din Roman, Vaslui, Iaşi şi din Bacău. In primăvara lui 1894 s'au produs alte frământări — prevestitoare ale marilor răscoale din 1907.

Vechiul regim burghezo-moşieresc ne-a dat un ţăran sărac, analfabet, ros de boli sociale.

Sarcina asumată de regimul de democraţie populară este să ridice nivelul material şi spiritual al acestui ţăran.

Din pricina condiţiilor citate mai sus, agricultura făcută de gospodarul nostru individual lasă de dorit. Sânt prea înrădăcinate în obiceiuri practice învechite, care cer multă muncă şi dau un randament mic.

Noul regim a căutat din primul moment să tămădulască vechile racile.

Astfel culturile se făceau mai înainte în mod haotic. Fiecare semăna ceeace-i trecea prin cap — fără să aibă informaţii asupra întinderilor semănate cu un anumit soi de cereale sau de legume, zarzavat, etc. Astfel la un moment dat prea multe loturi din jurul Bucureştilor erau cultivate cu pepeni pe când colectivităţii îi lipseau cereale şi oleaginoase.

Astăzi, socotindu-se nevoile generale ale populaţiei se fac planuri de cultură pe ţară, regiuni, raioane, comune şi gospodării. Cu chipul acesta se cultivă anume ceeace trebue, şi exact atâta cât trebue.

Pentru remedierea neajunsurilor din gospodăriile individuale, s'au alcătuit întovărăşiri ale acestor gospodării — ceeace a dat, şi dă rezultate bune: prin împlinirea lipsurilor din micile culturi şi prin folosirea avantajelor din marile culturi.

S'au creat baze experimentale agricole, care au drept scop să ameliereze plantele şi să găsească cele mai bune sisteme de cultură — trecându-le la gospodăriile de stat şi la gospodăriile colective.

Ţăranii muncitori individuali văd cum se cultivă pământul şi cum se îngrijesc vitele la aceste gospodării. Ţăranii se opresc, cercetează cu luare-aminte, pun întrebări. Gânduri peste gânduri se frământă în mintea lor.

Sătenii se interesează mai ales de producţia acestor gospodării, conduse nu de rânduelile din bătrâni — ci de agronomi diriguiţi de ştiinţă şi care introduc o practică nouă.

Metodele agrotehnice sovietice ne arată cum, cu mai puţină muncă, dar cu mai multă pricepere, se poate căpăta o recoltă mai bogată şi de mai bună calitate.

Specialiştii gospodăriilor înaintate dau lămuriri şi sfaturi ţăranilor muncitori individuali din împrejurimi. Dar mai convingătoare decât vorba, oricât de adânc tâlc ar cuprinde ea, este pilda vie: agricultura şi creşterea vitelor, care se fac acum pe temeiuri moderne.

Nu vom mai vedea la noi pământ irosit, arat la suprafaţă, grâu presărat cu buruieni, roşii fără haraci, vii neprăşite, porumb năpădit de bălării, cum se mai vede astăzi în unele gospodării individuale.

Nu se vor mai întâlni vite cu murdăria scorojită pe ele şi care iernează în grajduri pe unde bate vântul.

Datorită diriguirii care se dă agriculturii, prin întovărăşiri, gospodării colective, gospodării de stat şi prin bazele experimentale agricole, — pământul nostru, „gras ca untul", după expresia plugarului, va da din ce în ce o roadă mai bogată şi de mai bună calitate, asigurând un trai îmbelşugat întregului popor care munceşte.

M. Sevastos

NOTA DE PROTEST
A GUVERNULUI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE
ADRESATĂ GUVERNULUI IUGOSLAV

In ziua de 6 Septembrie Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Române a înmânat însărcinatului cu afaceri iugoslav la Bucureşti Ljubomir Hrnjak o notă de protest.

In notă se spune

„In politica sa plină de ură împotriva regimului de democraţie populară din Republica Populară Română şi a forţelor păcii, guvernul iugoslav, pus în slujba cercurilor imperialiste care aţâţă la un nou război, intensifică acţiunea duşmănoasă faţă de Statul Român, în scopul de a agrava tensiunea în această parte a Europei. Guvernul Republicii Populare Române a protestat în repetate rânduri împotriva provocărilor şi atacurilor săvârşite de autorităţile de frontieră iugoslave contra Republicii Populare Române".

In notă se arată:

„In 5 Septembrie 1951, la ora 12,30, un grup de graniceri iugoslavi înarmaţi şi alţi câţiva îmbrăcaţi civili au violat frontiera pătrunzând pe teritoriul Republicii Populare Române la borna 128/1. La somaţiile grănicerilor români, grănicerii iugoslavi din mai multe puncte din faţa satului Cusici, au deschis foc asupra grănicerilor de pe teritoriul Republicii Populare Române.

Timp de mai multe ore, între orele 12,30 şi 19, în acest sector au fost desfăşurate trupe iugoslave, circa trei companii, în dispozitiv de atac, care au tras asupra grănicerilor şi teritoriului Republicii Populare Române.

Acestei agresiuni banditeşti i-a căzut victimă fruntaşul Rusu Avram Vasile, ucis la postul său în observator.

Desfăşurarea atacului arată în mod incontestabil că a fost un act criminal premeditat, de proporţii grave, împotriva frontierei Republicii Populare Române, a securităţii teritoriului Republicii Populare Române şi împotriva populaţiei.

Guvernul Republicii Populare Române protestează în modul cel mai energic împotriva agresiunii săvârşite contra teritoriului Republicii Populare Române şi face răspunzător guvernul iugoslav de aceste acte precum şi de urmările lor".

EXPOZIŢIA ASUPRA ATROCITĂŢILOR AMERICANE DIN COREEA

Expoziţia documentară asupra atrocităţilor comise de trupele americane şi lisânmaniste în Coreea, deschisă sub auspiciile Uniunii Femeilor Democrate din R.P.R., în sala Comitetului Cinematografiei din str. Wilson No. 4, este vizitată zilnic de sute de oameni ai muncii cari urmăresc, cu indignare şi revoltă, fotografiile expuse înfăţişând sălbăticia nemaipomenită cu care cotropitorii americani s'au năpustit asupra paşnicului popor coreean.

Poporul albanez in luptă pentru pace

de V. BURLACOV

Imperialiştii americano-englezi şi agenţii lor — clica fascistă a lui Tito, monarho-fasciştii greci şi neofasciştii italieni — desfăşoară pregătiri furibunde în vederea deslănţuirii unui război în Balcani. Ei vor să transforme Albania într'o colonie a lor şi într'o bază de atac într'un viitor război împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară.

In realizarea acestui plan criminal al agresorilor americano-englezi, rolul principal îi este rezervat clicii fasciste a lui Tito, duşman înverşunat al poporului albanez.

Provocatorii la război iugoslavi, greci şi italieni îşi intensifică tot mai mult activitatea ostilă şi propaganda împotriva poporului albanez iubitor de libertate. La ordinul stăpânilor lor, ei săvârşesc neîncetat provocări armate la frontierele terestre, maritime şi aeriene ale Albaniei şi trimit acolo spioni şi diversionişti de-ai lor. Dela publicarea rezoluţiei Biroului Informativ despre situaţia în Partidul Comunist Iugoslav, titoiştii au săvârşit aproape 250 de provocări de tot felul.

Poporul albanez apără vigilent securitatea patriei sale. El dăruieşte toate forţele sale luptei pentru pace, democraţie şi socialism.

Poporul albanez consideră drept cea mai mare crimă propaganda împotriva păcii. In Ianuarie a. c. a fost adoptată legea „In apărarea păcii între popoare". Această lege stabileşte că „propaganda în favoarea războiului şi aţâţarea la război constituie cea mai gravă crimă împotriva omenirii, împotriva păcii între popoare şi împotriva patriei. Persoanele care se ocupă de propaganda în favoarea războiului şi de aţâţarea la război se pedepsesc cu închisoare şi muncă silnică pe termen până la 20 de ani şi sunt private de drepturile civile cu confiscarea parţială sau totală a averii".

Oamenii muncii din Albania au primit cu un imens entuziasm hotărîrile istorice ale celui de-al doilea Congres mondial al partizanilor păcii, prin care se exprimă voinţa nestrămutată de pace a popoarelor.

Intre 12 şi 21 Aprilie a. c. s'a desfăşurat în Albania strângerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. S'au strâns pe acest Apel 865.885 de semnături. In capitala Albaniei, Tirana, Apelul a fost semnat de 99,9% din populaţia adultă, iar în centrul industriei petrolifere, oraşul Stalino, de 99,5%.

Prin semnarea în unanimitate a Apelului Consiliului Mondial al Păcii, poporul albanez a arătat că aprobă în totul politica de pace a Partidului Muncii şi a guvernului albanez. Oamenii muncii din Albania, educaţi în spiritul de fidelitate faţă de principiile internaţionalismului proletar, acordă un ajutor important poporului coreean în eroica sa luptă împotriva agresorilor americani. Intre 1 şi 10 Iunie, în Albania, într'o atmosferă de mare avânt politic, s'a desfăşurat o campanie de ajutorare a poporului coreean. La numeroase adunări şi meetinguri care s'au ţinut în toată ţara, oamenii muncii din Albania şi-au exprimat sentimentele calde de dragoste şi simpatie faţă de poporul coreean luptător.

Oamenii muncii din Albania au colectat pentru fondul de ajutorare a poporului coreean suma de 12.288.178 de leca şi numeroase pachete cu îmbrăcăminte şi rufărie.

Tendinţa înflăcărată spre pace a oamenilor muncii din Republica Populară Albania este strâns legată de sarcina construirii socialismului. Planul economic şi legea bugetului de stat pe 1951 dovedesc în mod concret politica de pace a Republicii Populare Albania. Dacă clica fascistă a lui Tito din Iugoslavia cheltueşte în 1951 pentru pregătirea unui război peste două treimi (73%) din bugetul său de stat, guvernul democrat-popular al Albaniei a alocat pentru nevoile apărării numai 11% din bugetul său de stat. Restul de 89% din aceste fonduri se întrebuinţează exclusiv pentru desvoltarea industriei, pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru ridicarea bunei stări materiale şi a nivelului cultural al oamenilor muncii din Albania.

Oamenii muncii din Albania, care construesc cu succes socialismul, consideră că cea mai preţioasă contribuţie a lor la cauza comună

(Continuare în pag. 2-a)

MARI PROGRESE REALIZATE DE R. P. BULGARIA ÎN AGRICULTURĂ

SOFIA 6. (Agerpres). — TASS transmite:

In cei şapte ani care au trecut dela instaurarea puterii populare în Bulgaria, înfăţişarea satelor bulgare s'a schimbat complet. Mecanizarea principalelor procese de muncă în agricultură se desfăşoară într'un ritm rapid. Parcul de tractoare a sporit de trei ori în comparaţie cu anul 1948. In primăvara anului curent, pe ogoarele republicii au lucrat 10.000 tractoare. In timp ce în 1948 cu ajutorul tractoarelor au fost arate 9.000.000 decari (1 decar = 1/10 ha.) de pământ, anul acesta întinderea arată cu ajutorul tractoarelor depăşeşte 31.000.000 decari.

Uniunea Sovietică acordă un sprijin uriaş transformării agriculturii R. P. Bulgaria. Primăvara aceasta, R. P. Bulgaria a primit din Uniunea Sovietică numeroase combaine, sute de pluguri şi alt inventar agricol. Recolta de cereale şi plante industriale a fost strânsă cu ajutorul cambainelor.

In ajunul marii sărbători naţionale — 9 Septembrie — ţăranii bulgari raportează Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar şi guvernului popular, noile lor victorii în muncă: planul livrărilor de cereale către Stat a fost îndeplinit în întreaga ţară până la 1 Septembrie, în proporţie de 100,3 la sută.

Medicamente indigene
O vizită la fabrica de medicamente Nr. 2 din Bucureşti

Am vizitat o fabrică de medicamente. Iată o industrie nouă pe care mulţi cetăţeni nu o cunosc. Dacă de pildă în ceeace priveşte fabricarea ţesăturilor, oricine ştie că firele de bumbac cri lână trec prin războaiele de ţesut şi devin baloturi de stofe, apoi nu mulţi au aflat că Vitamina A se fabrică din urzici.

Cu un procedeu foarte simplu, din modesta urzică ce creşte mai peste tot şi pe care colectorii o strâng şi o aduc la fabrica de medicamente.

Până acum trei ani la noi nu a existat o fabrică de medicamente. O asemenea denumire pretenţioasă nu putea fi dată în niciun caz laboratoarelor particulare nici ca întindere, utilaj şi personal. Asemenea laboratoare se mărgineau a prelucra materia primă pe care o importau şi apoi o etichetau pompos cu cuvinte cât mai greu de pronunţat... Iar materia primă se găsea destul şi la noi. Abatorul putea să furnizeze si atunci ca şi acum glande suprarenale dela animale, din care se scoate adrenalina cu ajutorul căreia se prepară Astmosedinul.

Laboratoarele ignorau însă materia primă autohtonă şi importau din străinătate adrenalina gata făcută.

Un astfel de laborator fusese mai înainte vreme si actuala fabrică de medicamente nr. 2.

Se lucra pe atunci cu un singur aparat şi un personal de 30 tehnicieni şi lucrători şi se făceau deavalma fiolaje, tablete şi dragele, siropuri, soluţii.

Industria chimico-farmaceutică a îndepărtat anarhica împărţire a producţiei vechilor laboratoare şi a fixat pentru fiecare fabrică utilaje speciale pentru a lucra medicamente de acelaş tip, fapt care a dus la o mare sporire a producţiei.

Fabrica nr. 2 produce numai medicamente si substanţe care au la bază glande animale, cum ar fi glandele suprarenale, ficatul, etc. Alte fabrici se ocupă ori numai de siropuri si soluţii sau tablete, dragele şi granule.

★

S'a reuşit, datorită eforturilor specialiştilor şi muncitorilor de a-şi însuşi experienţa sovietică şi a munci cu sârguinţă şi dragoste într'o industrie nouă, să

Radu Negoescu

(Continuare in pag. 4-a)

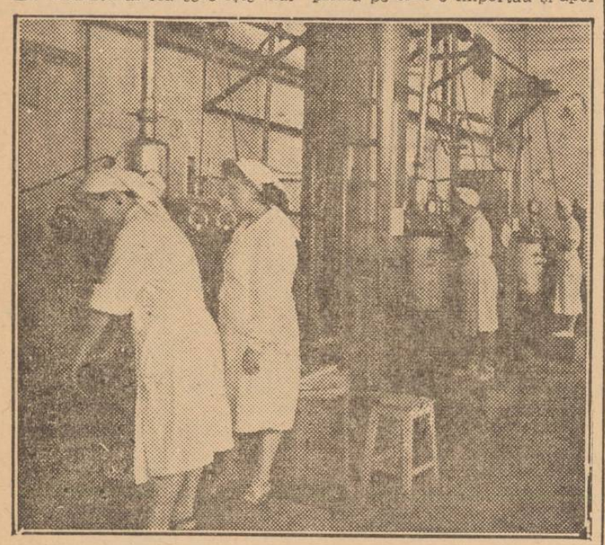

Marea sală unde se află distilatoarele. Inainte vreme exista un singur distilator, acum sunt cinci. Vechiul laborator a devenit o fabrică.

In pagina a II-a:

„LUPTA POPOARELOR DIN AMERICA LATINĂ PENTRU INDEPENDENŢĂ ŞI PACE"

Conferinţa poetului Pablo Neruda, membru in Consiliul Mondial al Păcii

CONCURSUL PE ŢARĂ ÎNTRE ECHIPELE DE AMATORI ALE CĂMINELOR CULTURALE
In sala Teatrului de Operetă printre echipele de jocuri...

Avem în faţa ochilor un tablou pitoresc. Inainte încă de a intra în sala Teatrului de Operetă, acolo unde echipele de jocuri ale căminelor culturale îşi dispută întâietatea în cadrul fazei finale a concursului pe ţară, vedem grupuri compacte de femei şi bărbaţi ale căror costume naţionale te atrag în mod deosebit. Din autobuze descind mereu astfel de bărbaţi şi femei, iar costumele lor sunt admirate de cetăţenii care trec prin spatele Poştei. Ei se lămuresc repede despre ce este vorba. Hainele strălucitoare, costumele, care mai de care mai bogate şi mai variate în culori, mai originale şi mai pline de gust, sunt purtate de către membrii echipelor de jocuri ale căminelor culturale care au ajuns până în etapa finală a concursului organizat de Comitetul pentru Aşezămintele Culturale din R.P.R.

Iată a sosit ziua în care toţi aceştia au de dat un nou şi important examen. Sala freamătă în aşteptarea apariţiei pe scena frumos împodobită, a primelor echipe de jocuri. Membrii comisiei îşi ocupă locurile în primul rând al balconului de unde vizibilitatea este perfectă. In faţa lor se găsesc fişe speciale în care figurează numele echipelor, şi în dreptul fiecăreia numeroase compartimente: alcătuirea programului, expresivitate, virtuozitate, muzică, costume şi disciplină, stil, — pentru a se trece concluziile membrilor comisiei pentru toate aceste puncte, cât şi notele respective.

Cine va reuşi oare din echipele participante să treacă şi de această selecţionare, să rămână mai departe în concurs pentru proba de clasificare? E o întrebare care se pune cu tot mai multă insistenţă. Cei din sală, oameni ai muncii, artişti, activişti culturali, membri ai formaţiilor artistice de cântece şi jocuri, urmăresc cu cea mai mare atenţie pe cei care evoluează.

De fiecare dată echipele care se produc aduc ceva nou, aduc din specificul de viaţă al fiecărui sat, al fiecărei regiuni în parte. Pentru a se realiza acest lucru, pentru a face cu adevărat pe membrii echipelor de joc ale căminelor culturale să nu fie influenţaţi, atât în interpretarea dansurilor lor cât şi în alegerea costumelor lor, de jocurile şi porturile altor regiuni, a fost necesară o muncă asiduă. Şi roadele acestei munci se văd tot mai bine acum când concursul se află în faza lui finală. Mai toate echipele dovedesc cu prisosinţă cât de mult au progresat din acest punct important de vedere şi cât de folositoare le sunt concursurile ce se organizează pe întreaga ţară.

De o excepţională primire se bucură echipa de jocuri din com. Suciul de Jos, raionul Lăpuş, regiunea Baia Mare. Ea întruneşte pe deplin toate condiţiile pentru a fi selecţionată în continuare. Echipa întrepretează trei jocuri: „Roata", „Prelungul" şi „Mărunţel". Jocurile şi costumele dau o imagine vie a locurilor în care trăesc membrii acestei echipe.

Echipa de joc din comuna Mihăileni-Livezi, raionul Ciuc, regiunea Stalin, se impune deasemenea prin felul în care a ştiut să-şi alcătuiască programul şi prin întreprinderea reuşită pe care o dă jocurilor. Sunt dansuri româneşti specifice regiunii muntoase. Strigăturile din timpul jocului „Barabolul" capătă aplauze la scena deschisă:

Foaie verde, foaie lată
Faceţi hora laolaltă.
Foaie verde baraboi
Intoarceţi-vă înapoi.
Foaie verde de scaeţi
Treceţi fete la băeţi...

Mişcările tinerelor şi tinerilor din echipă sunt expresive, echipa e bine închegată.

In sală îşi fac la un moment dat apariţia oaspeţi dragi ai ţării noastre, marii poeţi ai Americii de Sud, Pablo Neruda şi Nicolas Guillen, luptători neînfricaţi pentru apărarea păcii. Poeţii aplaudă cu însufleţire pe artiştii amatori ai căminelor culturale, se interesează de regiunile din care sunt echipele ce se produc în cadrul concursului şi în general de semnificaţia acestui concurs.

Cu ropote de aplauze e răsplătită echipa de dansuri săseşti din Hălchiu, regiunea Stalin. Perechi, perechi, intră în scenă prin două părţi, interpretând „dansul tineretului săsesc" şi „dansul panglicilor". Ultimul, un dans cu totul original, e executat cu paşi de vals, el exprimând bucuria muncii, bucuria de a trăi.

Echipa de jocuri din Zorleni, regiunea şi raionul Bârlad, şi-a încheiat programul într'un mod cu totul aparte. Băieţii şi fetele aşezaţi în două rânduri aveau în mână câte o literă, iar toate la un loc, ridicate sus, formau lozinca: „Stalin e pacea". Apoi două fetiţe au dat drumul în sală la doi porumbei albi... Cu acest prilej, cei din sală şi deopotrivă cei aflaţi pe scenă au manifestat puternic pentru marele conducător de popoare, Iosif Vissarionovici Stalin şi pentru pace.

Tineretul a dovedit în general ce realizări frumoase poate obţine prin muncă şi ce strălucite aptitudini artistice are. Printre alţii, tinerii din comuna Tufeni, raionul Roşiorii de Vede, regiunea Teleorman, au lăsat o frumoasă impresie comisiei şi publicului spectator. Băeţi şi fete, sub 20 de ani, s'au întrecut în interpretarea jocurilor executate şi în deosebi a jocului „Floricica din căluşi".

Pe de altă parte vârstnicii au arătat şi ei însufleţirea cu care au muncit pentru a obţine succese în cadrul concursului. Lucrul acesta s'a văzut şi în sala Teatrului de Operetă. S'a evidenţiat în mod deosebit o echipă formată în întregime din vârstnici. E vorba de echipa de jocuri din comuna Racheru, raionul Măcin, regiunea Galaţi. Ea a făcut să dudue podeaua de tinereţea cu care cei 6 echipieri au jucat: „Hora în bătae", „Baidişca" şi „Brăuleţul". Conducătorul echipei, Neacşu Călin, în vârstă de 53 de ani, a devenit repede o figură cunoscută printre membrii celorlalte echipe de jocuri. Am stat şi noi de vorbă cu acest ţăran muncitor care ne-a spus în cuvinte pline de căldură cât preţ pun toţi cei din satul lui pe acest concurs al artei populare, cât de mult s'au străduit cu toţii, membrii echipei, să înveţe cât mai bine jocurile.

...In prima zi s'au mai produs nenumărate alte echipe de jocuri, cu programe atrăgătoare. In total, au trecut prin faţa comisiei 21 de echipe din 11 regiuni.

Sandu Naumescu

Echipa de dansuri naţionale a Căminului Cultural „Horia" din comuna Nănesti, raionul Sighet, regiunea Baia Mare.

Concursurile au continuat şi eri intr'o atmosferă de sărbătoare

Concursul între echipele de cor, joc, formaţiuni instrumentale, solişti vocali şi instrumentali, ale căminelor culturale, a continuat în cursul zilei de Joi, în aceeaşi atmosferă de sărbătoare. Şi în această zi s'au perindat pe scenele celor cinci teatre din Capitală mii de artişti amatori din regiunile Bacău, Gorj, Rodna, Buzău, Arad, Timişoara, Iaşi, Vâlcea, Bihor, Dolj, Bucureşti şi Hunedoara, care, în frumoase programe, au prezentat bogata artă populară, specifică fiecărei regiuni.

In cântecele lor, ca şi în strigături, fie în limba română, maghiară, germană, sârbă şi idiş, ei au exprimat atât fericirea pe care poporul muncitor din ţara noastră şi-o făureşte astăzi sub conducerea

(Continuare in pag. 2-a)

INSEMNĂRI

ŞCOALA DE LITERATURĂ

Când, acum un an şi jumătate s'a deschis „Şcoala de Literatură şi Critică" unii confraţi „cu har ceresc", s'au arătat sceptici. Credeau, cu superstiţie, într'o artă literară-hârzob. Auto-exaltarea poate ţine loc şi de artă şi de meşteşug. Dar asta, pentru sine. Ce te faci cu restul lumii care, în genere, este exigentă?

Adevărat este că o şcoală de literatură ar constitui, în concepţia mistică a artei, nu numai ceva neobişnuit, dar chiar ceva de neconceput.

Şi totuşi au fost maiştri ai scrisului care au preconizat asemenea şcoală, arătând pe larg şi logic justificările ei.

In Decembrie 1948 a apărut un volum de „Postume" ale lui G. Topârceanu. In fruntea lor e o bucată de proză intitulată „Prefaţă". Este, în prefaţa asta, spovedania unei ucenicii. Mărturiile acestea când vin dela scriitori de seamă au o mare valoare educativă şi documentară. Ele nu fac numai să definească mai adânc pe scriitor. De multe ori cuprind interesante învăţăminte pentru alte generaţii, şi documente autentice asupra condiţiilor în care scriitorii erau puşi să scrie în trecut.

In această ultimă privinţă relatările lui G. Topârceanu sunt sgârcite. Relatate cu humor, imprejurările timpurilor apar totuşi destul de semnificative.

Singura plângere precisă a lui Topârceanu este aceea cu privire la lipsa unei şcoli de literatură. Şi el nu se mulţumeşte numai să semnaleze faptul, ci pledează, aducând o serie de argumente pline de bun simţ, în favoarea unei asemenea şcoli.

Astăzi o asemenea şcoală funcţionează şi încă în cele mai bune condiţii.

Totuşi argumentele de-atunci ale lui G. Topârceanu în favoarea acestei şcoli, nu sunt lipsite de interes. Fiindcă, în prim rând, ele vin dela un adevărat maistru al artei scrisului, şi în al doilea rând, fiindcă mai stărue, pe ici pe colo, concepţia pură a harului divin, şi a poetului „uns", pe care, te pomeneşti că învăţătura meşteşugului îl şi strică puţintel.

G. Topârceanu, poet şi desăvârşit meşteşugar al scrisului, iată ce spunea:

„Ce păcat că un scriitor trebue să-şi iroseasca cei mai frumoşi ani ai vieţii ca să înveţe pe cont propriu meşteşugul, să reia d'a capo experienţa şi să redescopere cu trudă ceea ce a descoperit altul înaintea lui!

„Ce păcat că un Caragiale moare, ducând cu el în mormânt tainele incomparabilei lui arte, —

Demostene Botez

(Continuare in pag. 4-a)